

De wet van verlangen

- deel 4 van de Saffier serie –

*"Verlangen weeft een duister web waarin grenzen vervagen en
elke keuze haar tol eist."*

Triggerwarning

In dit verhaal worden thema's behandeld die gevoelig of emotioneel zwaar kunnen zijn. De volgende onderwerpen komen aan bod:

- **Geweld:** fysieke en emotionele confrontaties die intense reacties kunnen oproepen.
- **Seksueel taalgebruik:** situaties waarin expliciete termen of beschrijvingen voorkomen.
- **Seksueel geweld:** scènes of verwijzingen die verband houden met grensoverschrijdend gedrag.

Hoewel deze thema's onderdeel zijn van het verhaal en zorgvuldig zijn geschreven, begrijpen we dat ze voor sommige lezers moeilijk kunnen zijn. We moedigen je aan om alleen verder te lezen als je je hier prettig bij voelt.

Als je merkt dat bepaalde passages te zwaar voor je zijn, neem dan de tijd om een pauze te nemen of steun te zoeken bij een vertrouwde persoon of professional.

Een.

Isabella.

1 juli 2024 – Isabella steekt haar hand uit en Mia grijpt die enthousiast vast, haar ogen worden groot terwijl ze de ring van dichtbij bewondert. “Wauw” fluistert ze ademloos. Een brede glimlach breekt door op haar gezicht voordat ze Isabella in een stevige omhelzing trekt. “Ik ben zó blij voor jullie... jullie gaan gewoon trouwen! Wie had dat ooit gedacht? Mijn broer met mijn beste vriendin!” Isabella lacht zachtjes terwijl Mia zich terugtrekt en haar met stralende ogen aankijkt. Isabella haalt haar schouders op en grijnst. “Het leven zit vol verrassingen” zegt ze eenvoudig.

Vooral het leven in Port Blossom, denkt ze. Wat een rollercoaster is het geweest... maar nu, nu lijkt het alsof ze zich eindelijk mogen richten op wat voor hen ligt. Toch trekt haar maag onwillekeurig samen bij de gedachte dat ze haar vader het nieuws over de verloving nog moet vertellen. Ze weet zeker dat hij zal vinden dat alles te snel gaat—en misschien heeft hij daar ook wel een punt. Maar wat ze met Julian heeft, voelt anders. *Echt*. En na alles wat ze samen hebben doorstaan, voelt hun band sterker dan ooit.

Mia leunt achterover en zucht, haar hele houding straalt een warme, voldane rust uit. “Je wilt niet weten hoe verbaasd ik was toen Julian me om hulp vroeg... Je hebt echt iets in hem veranderd, Isa. Ondanks alles wat hier is gebeurd sinds jouw komst, ben ik zó blij dat je in ons leven bent gekomen.” Isabella glimlacht en reikt naar Mia’s hand, die ze even zachtjes in de hare klemt. “Ik heb ook nooit zoveel opschudding willen veroorzaken...” zegt ze met een vleugje spijt in haar stem. “Maar hoe gaat het met jou, Mia?”

Mia's blik dwaalt af naar haar handen. Een schaduw schuift over haar gezicht, als een voorbijtrekkende wolk die het licht even wegneemt. Ze haalt diep adem, alsof ze zichzelf moet dwingen om eerlijk te zijn en kijkt dan op. "Het gaat wel" zegt ze zacht maar oprecht. "Mijn vader heeft dit aan zichzelf te danken... En Rico..." Ze pauzeert even als haar stem bijna breekt. "Tja, het zal nog wel even duren voordat ik mannen weer helemaal vertrouw. Maar ik kom er wel." Isabella knijpt iets steviger in haar hand. "Als er iets is, weet je dat je altijd bij me terecht kan, hè? Vanaf nu verzwijgen we niets meer voor elkaar." Mia knikt langzaam. Haar glimlach is klein, breekbaar zelfs, maar oprecht. "Geen geheimen meer" fluistert ze en in haar stem trilt iets van hoop.

Het is fijn om weer zo samen te zitten, zoals in het begin, toen alles nog nieuw en onbevangen voelde. Met z'n tweeën op het terras van een van de strandtentjes, een glas wijn in de hand en een tafel vol geurige gerechten tussen hen in. De zon kust haar huid, warm en geruststellend, en voor het eerst in lange tijd voelt het alsof ze echt kan ademen. Alsof de zwaarte die haar maandenlang omklemd hield, even van haar afglijdt. Ze is blij dat ze Mia onderweg niet is kwijtgeraakt. In alle chaos, in alle pijn, zijn ze elkaar blijven vinden. En nu zitten ze hier, lachend en pratend, alsof de tijd hen even genadig wil zijn. De boulevard bruist. De zomer is op haar hoogtepunt en het strand leeft. Kinderen gillen van plezier en het gelach van gezinnen mengt zich met het ritmische ruisen van de golven. Ze laat haar blik over de zee dwalen en haar gedachten zweven tussen wat is geweest en wat nog komt.

Niet alles is opgelost. Dat weet ze. Maar er sluipt een nieuw soort hoop in haar borstkas – een voorzichtig geloof dat het leven ook zachter kan zijn. Vrijer. Rustiger. Zonder de constante dreiging die als een schaduw boven haar hing.

Marcus en Bruce zitten achter de tralies, eindelijk veroordeeld. Het idee van gerechtigheid heeft zich diep in haar genesteld, al blijven de littekens rauw. Sommige wonden zullen zelfs nooit helemaal helen.

Daarnaast ligt Rico nog steeds in coma. Soms voelt het alsof de tijd rondom hem bevroren is. Ze weet niet wat ze moet voelen: boosheid, verdriet of opluchting. Alles vloeit samen in een wrange mix die ze moeilijk kan ontleden. En dan is er nog haar moeder... die nog altijd spoorloos is. Dat laatste ontbrekende puzzelstukje knaagt aan haar. Alsof het leven haar dwingt te accepteren dat sommige waarheden zich voorgoed aan de stilte hebben overgegeven. Toch vindt ze rust in wat wél is gebeurd. Dat de twee grootste gevaren uit haar moeders leven gestopt zijn. Dat haar moeders nalatenschap niet is vergeten. Dat ze haar moeders plan heeft kunnen uitvoeren, al heeft iemand daar zijn leven voor gegeven. Lorenzo had zich nog uitgesproken over een plan. Hij zou alles op alles zetten om Bruce en Marcus ook voor de dood van Elliot veroordeeld te krijgen. Maar zonder sluitend bewijs is het een gevecht tegen de mist. En toch... weet ze dat hij niet opgeeft. Net als zij. En al voelt die belofte als een last, als een waarheid die zich verstopt heeft in de donkerste hoeken van het verleden. Is ze het Elliot verschuldigd.

Ze ademt diep in, de geur van zout, zonnebrand en warme lucht vult haar longen. Port Blossom heeft haar gebroken, gevormd en opnieuw laten ontstaan. Ze weet dat er nog stormen zullen komen. Dat het verleden soms terug kan slaan als je het niet verwacht... Maar vandaag is er zon, vandaag is er stilte en voor nu is dat genoeg. Ze is hier: levend, vrij en klaar om opnieuw te beginnen.

“Aarde aan Isabella!” roept Mia terwijl ze speels met haar hand voor haar gezicht zwaait. Ze schrikt op uit haar gedachten en zucht. “Sorry” zegt ze verontschuldigend met een flauwe glimlach om haar lippen. Mia lacht en haar ogen glinsteren ondeugend. “Jij zit duidelijk nog met je hoofd in de wolken... Maar ik zei dus dat je binnenkort een jurk moet gaan scoren!” Isabella kan het niet laten om mee te glimlachen, haar gedachtes worden meteen iets lichter door Mia’s enthousiasme. Ze trekt een wenkbrauw op en leunt iets naar voren. “Laat me raden? Jij kent iemand die me daar perfect bij kan helpen?” Mia beweegt haar wenkbrauwen veelbetekenend op en neer. “Zeker! Ene Mia Rossi... ongeëvenaard genie als het gaat om jurken shoppen.” Ze schieten tegelijk in de lach en de warmte tussen hen is haast tastbaar. De luchtige sfeer doet wonderen en het doorbreekt de laatste restjes van de zwaarte die nog als een sluier over haar heen hing.

Als de avond valt, arriveert ze bij Julians huis met meerdere tasjes bungelend aan haar armen. Na de lunch waren zij en Mia nog de stad in getrokken, en met succes—ze was goed geslaagd.

Haar vingers klemmen zich kort om de deurklink voor ze de vertrouwde warmte van Julians huis binnenstapt. Ze duwt de deur achter zich dicht met haar heup en laat haar tasjes zachtjes op de vloer van de gang zakken. Het is stil in huis, geen verrassing want Julian is er nog niet. Dat gebeurt wel vaker sinds hij CEO is. De dagen zijn langer, de verantwoordelijkheden zwaarder en het lijkt soms alsof zijn hoofd een uur later thuiskomt dan zijn lichaam. Maar dat hoort erbij. Nieuwe verantwoordelijkheden vragen tijd en energie, en toch ziet ze aan alles in hem dat hij opbloeit in zijn nieuwe rol. De druk lijkt hem niet te breken—integendeel.

Hij leeft ervan op. En straks, als de eerste hectiek is gaan liggen, zal alles soepeler verlopen. Daar vertrouwt ze op. Voor nu wil ze gewoon dat het fijn voelt wanneer hij thuiskomt, dat hij nergens aan hoeft te denken en dat hij kan landen bij haar. Met een beweging die inmiddels vanzelf gaat, loopt ze naar de keuken, opent de koelkast en pakt de ingrediënten voor lasagne. Haar vingers glijden behendig over de vertrouwde handelingen: groenten snijden, saus maken, laag na laag opbouwen. De geur van knoflook en tomaat vult al snel de keuken. Ze strooit de kaas er royaal overheen, schuift de schaal in de oven en veegt haar handen af aan een doekje.

Dan haalt ze haar telefoon uit haar tas. *Het is al na zessen.* Met een lichte frons toetst ze Julians nummer in en brengt het toestel aan haar oor. De telefoon gaat één keer over, twee keer, drie keer... en dan schakelt hij door naar de voicemail. Even blijft ze naar het scherm kijken, terwijl haar duim aarzelend op het glas blijft rusten. *Vreemd.* Meestal neemt hij direct op, of stuurt hij op z'n minst een kort bericht. *Maar misschien zit hij al in de auto... en kan hij daarom niet opnemen,* denkt ze. Ze besluit ter afleiding alvast de tafel te dekken. Terwijl ze de borden en glazen neerzet, dwingt ze zichzelf niet te veel te voelen. *Geen zorgen. Geen doemscenario's.* Hij komt zo wel binnenlopen, zoals altijd. Met die kenmerkende grijns en een opmerking die haar aan het lachen brengt.

Wanneer de oven na een half uur begint te piepen, schuift ze de ovenhandschoenen over haar handen en trekt het deurtje open. Een golf van warmte stroomt haar tegemoet, doordrenkt met de geur van gesmolten kaas, kruidige tomatensaus en een vleugje basilicum. Haar maag reageert met een zacht, protesterend geluid. Voorzichtig tilt ze de schaal uit de oven en zet die op het keukeneiland, waar het oppervlak nog sissend na borrelt van de hitte.

Ze schuift een barkruk naar achteren en neemt plaats, haar blik glijdt kort naar de klok voor ze haar telefoon opnieuw oppakt. Met een zucht drukt ze weer op Julians nummer. De telefoon gaat opnieuw over... één keer, twee keer, drie keer, en dan springt hij weer naar de voicemail. Ze bijt zachtjes op haar lip, haar ogen dwalen naar het raam alsof ze daar een antwoord kan vinden. *Waar blijft hij?* Met een trage ademhaling opent ze de berichtapp. Haar vingers klemmen iets te strak om de telefoon terwijl ze snel een bericht begint te typen.

Isabella: *Ben je bijna thuis? Als je bent opgehouden dan begin ik alvast met eten, dan kan je het zo opwarmen. Tot zo!*

Het antwoord komt sneller dan verwacht en er trekt een lichte opluchting door haar heen bij het zien van zijn naam op het scherm.

Julian: *Ik ben opgehouden, wacht niet op mij. Ik zie je vanavond, ik weet niet hoe laat ik hier klaar ben.*

Ze glimlacht, al is het maar klein, en voelt hoe de spanning in haar schouders iets wegzakt. Misschien is ze door alles wat er de laatste tijd is gebeurd te snel bezorgd. Met een lichte zucht laat ze haar vingers over het scherm glijden en tikt een luchtig antwoord terug.

Isabella: *Niet te hard werken hè, CEO? Ik moet ook nog wat aan je hebben vanavond.* 😊

Met een speelse glimlach drukt ze op ‘verzenden’ en legt haar telefoon naast zich neer. Ze schept een stuk lasagne op haar bord, en zodra de geur opstijgt voelt ze haar honger weer scherp aanwezig. Ze ademt diep in, blaast zachtjes over de vork en neemt dan de eerste hap.

Als het tien uur is en Julian niets meer van zich heeft laten horen, besluit ze naar boven te gaan. Ze pakt de tassen uit de hal en loopt langzaam richting de slaapkamer. Eén voor één hangt ze haar nieuwe kleding in de kast, met dezelfde bedachtzame zorg waarmee ze de laatste tijd alles aanpakt. Haar spullen verhuizen stukje bij beetje van haar appartement naar hier. Niet omdat het moet, maar omdat het goed voelt. Zijn huis is ruimer en luxer, maar het is vooral de manier waarop hij haar laat thuiskomen die maakt dat ze zich hier steeds meer op haar plek voelt. Toch heeft ze nog niet de energie gevonden om alles in één keer over te brengen. Er is te veel gebeurd. Na alles wat ze samen hebben doorstaan, voelt het alsof elke stap zorgvuldig moet worden gezet. Eén ding tegelijk. Ze weet dat ze binnenkort haar huur moet opzeggen, maar voor nu... laat ze dat los.

Wanneer haar kleding netjes in de kast hangt, poetst ze haar tanden en maakt zich klaar voor de nacht. Zodra ze onder de dekens kruipt, blijft haar blik nog even op de deur rusten. Dan draait ze zich op haar zij en laat haar hoofd in het kussen zakken. Maar zelfs met haar ogen gesloten voelt de leegte naast haar zwaarder dan ze wil toegeven.

Ze schrikt wakker uit een onrustige slaap. De kamer is donker en stil, tot het slepende geluid van onregelmatige voetstappen haar zintuigen op scherp zetten. Iets stoot tegen de deur, gevolgd door een zachte vloek. "Fuck," sist Julian, zijn stem zwaar en dof, van vermoeidheid... of van iets anders. Ze komt overeind en knipt het nachtlampje aan. Het warme licht vult de ruimte en haar blik glijdt meteen naar de deuropening. Daar staat hij, half leunend tegen het kozijn. Zijn ogen knijpen samen tegen het licht, traag en ongecontroleerd, alsof hij de helderheid nauwelijks verdragen kan.

Na enkele tellen trekt zijn mondhoek scheef omhoog in een grijns die meer vermoeid lijkt dan vrolijk. “Je... je bent nog wakker,” mompelt hij, hakkend. Ze fronst. De loomheid van haar lichaam glijdt in één klap van haar af. “Nu wel,” zegt ze vlak.

Hij strompelt de kamer verder in, zijn bewegingen traag en ongecoördineerd. Zijn handen grijpen naar zijn stropdas, die hij loswrikt en op de grond laat vallen, alsof zelfs dat te veel moeite kost. Eén voor één trekt hij zijn kledingstukken uit, die hij achteloos achterlaat als stille sporen over de vloer.

“Waar ben je geweest?” Haar stem is kalm, maar haar blik is strak op hem gericht. “Hmm... ik ben even een borrel gaan doen” mompelt hij, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Een scherpe, onverwachte pijn trekt door haar borst. Ze had gedacht dat hij aan het werk was geweest—that hij vastzat in eindeloze vergaderingen, vergat te bellen, geen tijd had om te reageren. Maar als hij gewoon in een bar zat... *Waarom liet hij dan niets van zich horen?*

Hij laat zich op het bed vallen en drukt zijn gezicht diep in het kussen. De geur van whisky hangt zwaar om hem heen, prikt in haar neus en vult de ruimte met een ruwe, scherpe damp. “Oké... maar waarom kon je me dat niet laten weten?” vraagt ze zacht, terwijl haar vingers zich onbewust in de deken verankeren. Hij mompelt iets onverstaanbaars, draait zich van haar af en zucht. “Ga nu maar... slapen... we hebben het er morgen wel over” bromt hij slaperig. Ze blijft zitten, haar ogen rusten op zijn rug terwijl haar gedachten alle kanten op schieten. *Er klopt iets niet.* Zijn ademhaling verandert al snel in een zacht, regelmatig gebrom. Ze schakelt het nachtlampje uit, maar de duisternis brengt geen rust, enkel een zwaardere stilte.

2 juli 2024 – De volgende ochtend wordt ze vroeg wakker. Het zachte licht dat door de gordijnen sijpelt legt een waas van bleek goud over de kamer. Julian ligt nog diep in slaap, zijn gezicht half begraven in het kussen, zijn ademhaling zwaar en gelijkmatig. Normaal zou ze tegen hem aan kruipen, haar hoofd op zijn borst laten rusten en zich verliezen in zijn geur en de vertrouwde warmte van zijn lichaam. *Maar nu niet. Niet vandaag.* Eerst wil ze een verklaring, hoe klein ook, die zijn gedrag kan verklaren. De afgelopen week had als een droom gevoeld, alsof alles eindelijk op zijn plek viel, alsof ze samen een nieuw hoofdstuk waren binnengewandeld. Maar nu hangt er iets onzichtbaars tussen hen in. Onzichtbaar, maar voelbaar als een koude scheidingslijn. Misschien was de werkdruk hem simpelweg te veel geworden, had hij lucht nodig, ruimte om stoom af te blazen. Maar in communicatie... daar valt bij Julian Rossi nog een wereld te winnen.

Ze ademt zacht uit, slaat de deken van zich af en komt overeind, elke beweging zorgvuldig, alsof de rust in de kamer iets is dat ze niet durft te verstoren. In de badkamer zet ze de douche aan en laat ze het warme water over zich heen stromen. De vermoeidheid spoelt van haar af, maar het knagende gevoel in haar borst blijft hardnekkig aanwezig, als een echo die misschien nergens op slaat maar zich toch blijft herhalen.

Een half uur later keert ze terug naar de slaapkamer, maar het bed is leeg. Met de handdoek stevig om zich heen geslagen loopt ze de gang in, haar voeten zo licht dat de vloer nauwelijks reageert. Bij zijn werkkamer blijft ze kort staan. Achter de deur klinkt het ritmische tikken van het toetsenbord—snel en doelgericht. Ze ademt diep in en duwt de deur voorzichtig open.

Julian zit achter zijn bureau, zijn schouders iets opgetrokken, de spieren in zijn nek strak gespannen. Zijn blik blijft onafgebroken op het scherm gericht, de diepe frons tussen zijn wenkbrauwen verradt hoe ver hij in gedachten verzonken is. De concentratie druipt van hem af, maar het zijn de donkere kringen onder zijn ogen die haar aandacht vasthouden. Het is een stil bewijs van een nacht die meer had verdrongen dan verlicht. "Goedemorgen," zegt ze zacht terwijl ze langzaam naar hem toe loopt. Hij kijkt op en voor een fractie van een seconde ziet ze iets door zijn blik flitsen, iets wat ze niet meteen kan plaatsen. Maar nog voor ze het helemaal kan vangen, richt hij zijn blik alweer terug op het beeldscherm. "Goedemorgen" zegt hij afwezig, zonder echt aandacht aan haar te schenken. Ze blijft halverwege staan en bestudeert hem onderzoekend. "Julian?" vraagt ze, haar stem zacht maar gespannen.

"Hmm," klinkt het als enige reactie. Kort en afgemeten. Zijn ogen blijven op het scherm gericht, zijn vingers glijden nog steeds over het toetsenbord met een haast mechanische precisie. Hij is hier, vlak voor haar, maar toch voelt het alsof hij ergens anders is—onbereikbaar, afgesloten. Een ongemakkelijk gevoel nestelt zich in haar buik, traag en beklemmend. Het is diezelfde muur weer. Onzichtbaar, maar hard als beton. *Waar zit hij met zijn gedachten? En waarom voelt het alsof hij haar opnieuw buiten sluit?*

Haar hartslag versnelt en de zorgen van vannacht kruipen stilletjes terug naar de voorgrond. Ze slikt en zet een stap dichterbij. "Wat is er?" vraagt ze zacht, maar met een ondertoon van vastberadenheid. Ze weigert hem opnieuw in stilte te laten verdwijnen. Langzaam overbrugt ze de laatste meters en legt haar hand op zijn schouder.

Zijn huid brandt warm onder haar vingertoppen. Hij stopt met typen en sluit de laptop met een zachte klik. Even blijft het stil, alsof hij de juiste woorden probeert te vinden, terwijl hij langzaam achterover zakt in zijn stoel. Zo, alleen in zijn boxer, ziet hij er haast nonchalant onweerstaanbaar uit—zijn torso gespierd en ontspannen tegen de rugleuning, zijn haar rommelig van de nacht, zijn kaaklijn strak getekend in het licht van de ochtendzon. Het beeld is verleidelijk, gevaarlijk verleidelijk.

Maar ze dwingt zichzelf haar focus vast te houden. *Nee. Niet nu.* Ze is geïrriteerd op hem en dat gevoel wil ze vasthouden. Ze mag zich niet laten afleiden door hoe aantrekkelijk hij eruitziet en de manier waarop haar lichaam vanzelf op hem reageert. Zijn blik glijdt naar haar hand en blijft daar even hangen, voor hij langzaam omhooggaat. Hun ogen vinden elkaar. In zijn gezicht ligt iets verborgen—spanning, schuld, vermoeidheid—en hoe beheerst hij ook probeert te lijken, zijn blik verradt dat er van alles in hem woedt. “Isa...” zegt hij uiteindelijk zacht en dof van vermoeidheid. “Het spijt me van gisteravond.”

Ze fronst en haar vingers klemmen zich iets steviger om zijn schouder, alsof ze zich vastgrijpt aan het antwoord dat hij haar nog steeds niet geeft. "Dat is niet wat ik bedoel. Wat is er echt aan de hand, Julian?" Zijn kaken spannen aan en zijn blik flikkert weg. Ze ziet het: de woorden die hij inslikt, de gedachten die zich achter zijn ogen ophopen maar geen uitweg vinden. Onder haar hand voelt ze de spanning in zijn spieren, strak en onrustig, als een snaar die elk moment kan breken. Ze zucht zacht, maar blijft vlak bij hem staan met haar blik onwrikbaar op zijn gezicht gericht. "Je kan me niet buitensluiten" fluistert ze. "Niet nu."

Hij sluit zijn ogen, alsof hij zichzelf bijeen probeert te rapen en wanneer hij ze weer opent, lijkt een deel van zijn terughoudendheid weg te vallen. Maar in plaats van te antwoorden, trekt hij haar onverwachts op zijn schoot met zijn handen stevig om haar heupen geklemd. Ze voelt de warmte van zijn huid tegen haar benen, de kracht van zijn armen om haar heen en hoe graag ze zich ook wil verzetten, smelt ze tegen hem aan. Hij zucht diep en laat zijn voorhoofd zacht tegen haar sleutelbeen rusten. "Ik wil je niet kwijt" fluistert hij bijna onhoorbaar. En hoewel hij nu in ieder geval iets zegt, voelt ze dat er meer achter die woorden zit. Iets wat hij haar nog steeds niet durft te vertellen. "Waarom zou je me kwijtraken?" fluistert ze, terwijl haar vingers langzaam door zijn haar glijden. "Ik ga je echt niet verlaten omdat je één keer dronken thuiskomt... ook al liet je niets van je horen." Haar blik blijft zacht, maar doordringend wanneer ze hem aankijkt. "Maar de Julian Rossi die ik ken is niet iemand die zich zomaar laat gaan met alcohol. Zeker niet zonder reden. Dus... wat is er aan de hand?" Hij zucht diep en drukt zijn hoofd nog steviger tegen haar borst, alsof hij zich eraan vastklampt "Gelukkig" mompelt hij schor.

Maar echt antwoord geeft hij nog steeds niet. Ze voelt de frustratie opborrelen en besluit het over een andere boeg te gooien. Ze grijpt zijn haar net iets steviger vast en trekt zijn hoofd omhoog, zodat hun ogen elkaar ontmoeten. "Dus vertel me nu eens, Julian Rossi, waarom heb je je aanstaande echtgenote niet laten weten waar je uithing terwijl ze een heerlijke lasagne voor je gemaakt had?" zegt ze speels, haar toon uitdagend en licht. Ze hoopt dat de luchtigheid hem achter zijn muur vandaan haalt en dat hij zich wat meer zal openstellen.

Een korte flikkering van amusement trekt over zijn gezicht en zijn mondhoeken krullen net iets omhoog. "Ik wist niet dat mijn toekomstige vrouw zo hardhandig was," zegt hij plagend. Ze rolt met haar ogen en laat overdreven zuchtend zijn haar los, al verschijnt er onvermijdelijk een glimlach op haar gezicht. "Ben je vergeten dat ik je ooit al eens in je gezicht heb geslagen?" kaatst ze terug met een speelse twinkeling in haar ogen. Ze probeert overeind te komen, maar zijn handen sluiten zich krachtig om haar heupen en houden haar stevig op haar plek. Zijn ogen worden donkerder terwijl hij langzaam zijn hoofd opricht. "Heb ik gezegd dat je weg mocht?" Zijn stem klinkt donker, zijn ogen glijden langzaam over haar gezicht, intens en hongerig, alsof hij haar wil straffen voor elk woord dat hem uitdaagde.

Ze voelt een warme gloed door haar heen trekken en haar ademhaling versnelt onbewust. "Laat me het eerst goedmaken," mompelt hij, en nog voor ze kan reageren klemmt zijn hand stevig om haar kin en drukt hij zijn lippen hard tegen de hare. De kus is bezitterig en vol van verlangen, alsof hij in één beweging wil laten voelen dat ze van hem is. Ze protesteert niet. Integendeel. Haar vingers vinden zijn schouders, en ze beantwoordt zijn kus met dezelfde vurigheid. Wat begon als frustratie, ontvlamt in verlangen, en de grens tussen beide vervaagt tot iets wat geen woorden meer nodig heeft.

In één soepele beweging tilt hij haar op, de handdoek glijdt geluidloos van haar lichaam en dwarrelt op de vloer. Hij zet haar op het bureau, de rand voelt koel onder haar huid, terwijl zijn handen warm en stevig om haar heupen klemmen. Hun blikken blijven aan elkaar verankerd terwijl hij haar benen spreidt. Er is geen enkele haast in zijn bewegingen, maar de geladen stilte tussen hen trilt van de onderdrukte spanning.

Zijn vingers glijden tussen haar dijen en vinden haar met een vanzelfsprekende precisie. Eerst verkennend, dan doelgericht. Zijn vingertoppen cirkelen over haar clit met een tederheid die haaks staat op de duisternis in zijn ogen. Ze houdt zijn blik vast, voelt hoe haar ademhaling versnelt en haar buik samentrekt bij elke langzame, pulserende beweging.

Hij buigt zich naar voren en zijn mond vindt haar warmte. Zijn tong is nat en warm, toegewijd in elke beweging. Hij likt haar alsof ze het enige is wat hem nog met de grond verbindt. Haar hoofd kantelt achterover en een rauwe kreun ontsnapt van haar lippen. Tussen haar dijen klinkt een diepe, lage grom die door haar heen siddert, van haar bekken tot diep in haar borst.

Wanneer hij overeind komt, brandt er een wilde gloed in zijn ogen. Zijn boxer glijdt omlaag, en voor ze kan reageren grijpen zijn handen haar opnieuw stevig bij de heupen. In één ruwe, onstuitbare stoot dringt hij diep in haar. Een schok van genot en verrassing jaagt door haar heen, abrupt en allesomvattend. Ze voelt hem helemaal, elke centimeter die haar vult, die haar doet trillen van intensiteit. Dit is geen langzaam opbouwen, geen spel van verleiding. Het is overgave.

Hij beweegt zonder terughoudendheid, zijn handen strak om haar lichaam geklemd terwijl hij haar vangt tegen het harde oppervlak van het bureau. De voorwerpen die er lagen, vallen kletterend op de grond. Ze klemt zich aan hem vast, haar nagels schrapend over zijn rug, haar benen stevig om zijn middel geslagen. Zijn heupen beuken tegen haar aan met een rauwe, onverbiddelijke kracht, elke stoot doordrenkt van intensiteit. Maar zijn blik... zijn blik is ergens anders. Ze voelt het. Hij is hier bij haar, fysiek, bezitterig en intens, maar in zijn hoofd dwaalt hij ver weg.

Alsof hij iets probeert te verdringen, iets uit wil wissen met haar lichaam als toevlucht. Zijn kaken staan strak, zijn ogen glanzen hol, als een man die meer vecht met zichzelf dan dat hij zich verliest in haar. Ze tilt haar hand op, streelt de contouren van zijn gezicht en dwingt hem haar aan te kijken. “Julian...” fluistert ze hees. Haar stem trilt, gespannen van opwindning, maar ook van bezorgdheid.

Hij versnelt zijn ritme. Zijn ademhaling is nu rauw en ongelijkmatig. Zijn greep om haar heen verstevigt, wanhopig bijna, alsof zij het enige is dat hem nog overeind houdt. Alsof hij met elke diepe stoot probeert het tumult in zichzelf tot zwijgen te brengen. Ze voelt hoe zijn lichaam begint te beven, de spanning die zich door zijn spieren jaagt en steeds dichterbij het breekpunt sluipt. Zijn hand schiet naar haar kin, zijn vingers klemmen zich vast terwijl hij haar dwingt omhoog te kijken. Zijn ogen zijn donker, brandend en verscheurd tegelijk. “Fack, Isa...” hijgt hij, hees van verlangen. “Ik kan niet zonder je...” Hij stoot nog één keer diep in haar en ze ziet de spier in zijn nek samentrekken. “Ik wil dat je me aankijkt... terwijl ik je vul” gromt hij. Zijn stem snijdt door haar heen, rauw, bezitterig en zo diep dat ze ervan trilt. Een kreun breekt uit haar borst en het geluid lijkt hem over de rand te duwen. Zijn adem stokt, zijn lichaam spant zich tot het uiterste en dan voelt ze hoe die warme, pulserende golf zich diep in haar losbreekt, vlak voordat zijn lichaam, zwaar en bevend, tegen het hare neerkomt. Maar het is de intensiteit in zijn ogen die haar de adem beneemt. Hij blijft haar aankijken, alsof er niets anders in de wereld bestaat dan zij. Het sleurt haar mee, onontkoombaar, tot haar eigen hoogtepunt zich opbouwt—snel, meedogenloos, als een golf die haar meesleurt. Ze grijpt zich aan hem vast, haar nagels in zijn huid, terwijl haar lijf zich aanspant en ze met een rauwe, onhoudbare kreun over de

rand wordt getrokken. Haar binnenste krimpt strak om hem heen en ze voelt hoe zijn hele lichaam daarop reageert: een huivering, een onderdrukte vloek die ruw tegen haar huid wegglijdt. Zijn ogen worden donkerder terwijl hij haar blik blijft vasthouden, alsof hij elk sidderend schokje in haar lijf in zich wil opnemen, wil bewaren.

Wanneer haar ademhaling langzaam weer tot rust komt, ontsnapt er een diepe, schorre zucht uit zijn keel. “Jezus...” mompelt hij, terwijl hij haar dichter tegen zich aantrekt. Ze voelt zijn hart luid en onregelmatig kloppen, zijn huid vochtig van inspanning. Zijn hand glijdt traag en bezwerend over haar rug.

Wanneer hun ademhaling weer langzaam synchroon begint te lopen, tilt hij haar op zonder een woord te zeggen. Ze laat haar hoofd tegen zijn schouder zakken terwijl hij haar draagt, zijn stappen zijn traag maar vastberaden. Zonder haar los te laten, loopt hij met haar naar de badkamer, de warmte van zijn lichaam nog altijd rondom haar als een beschermende cocon. En hoewel haar lichaam uitgeput is, blijft haar geest alert. Want juist deze stilte, zo dicht tegen hem aan, voelt luider dan elk uitgesproken woord. Het is een stilte die spreekt van alles wat hij voor haar verborgen houdt, alles wat hij nog altijd niet durft te zeggen.

Onder de douche had hij haar gewassen zoals alleen hij dat kon: met een zachte tederheid en aandacht, zijn handen langzaam, bijna eerbiedig. Hij had haar ingezeept, elke beweging zorgvuldig, alsof hij niet alleen de fysieke sporen van hun eerdere intensiteit wilde wegspoelen, maar ook iets in zichzelf wilde kalmeren. Ze had zich overgegeven aan zijn aanraking, zich warm en gedragen gevoeld onder de straal die als een sluier over hen heen viel.

Dat was Julian. De man die haar zonder terughoudendheid tegen zijn bureau kon nemen, maar haar daarna vasthield alsof ze van porselein was. Ze hield van beide versies van hem. De vurige. De zachte. De man die haar aanraakte alsof ze het middelpunt van zijn wereld was, zelfs wanneer zijn gedachten zichtbaar ergens anders heen dwaalden. Geen van beiden had nog iets gezegd. Toch voelde ze het aan alles: hij was zich aan het voorbereiden. Op wat moest gebeuren. Ze zag het in de gespannen lijn van zijn kaak, die zich telkens weer verstrakte, alsof hij iets onder controle moest houden. Aan de afstand in zijn blik terwijl hij haar inzepte, alsof hij ergens ver weg in zijn hoofd rondwaalde.

En nu, terwijl hij bij het fornuis staat en in stilte een eitje bakt, weet ze het zeker: de tijd van wachten is voorbij. Ze heeft hem de ruimte gegeven, hem niet opgejaagd, hem laten ademen. Maar nu wil ze antwoorden. Ze móét weten wat hem gisteravond zo van zijn stuk bracht, wat hem ertoe dreef de controle los te laten—diezelfde controle waar hij zich altijd zo krampachtig aan vasthield. Ze leunt tegen het aanrecht met haar blik op zijn rug gericht. Hij doet alsof alles normaal is, alsof dit een doodgewone ochtend is, alsof er niets tussen hen in staat. Maar zij kent hem inmiddels beter dan dat. Julian Rossi laat zijn controle niet zomaar glippen. Niet zonder reden. En wat die reden ook is... ze zal het uit hem trekken.

"Julian?" Haar stem klinkt aarzelend, maar stevig genoeg om niet zomaar genegeerd te worden. Hij draait zich om, zijn mondhoeken krullen licht omhoog in een vluchtige glimlach. "Ja?" Maar zodra zijn blik de hare vindt, ernstig en zoekend, dooft die glimlach net zo snel als hij verschenen is. Alsof hij zich in een fractie van een seconde herinnert wat hij liever nog even onder het oppervlak houdt. "Je moet me vertellen waar je mee zit" zegt ze zacht.

Hij haalt adem en wendt zijn blik weer af. Zijn ogen richten zich weer op de pan voor hem, alsof het bakken van een ei plots een heilige missie is die zijn volledige aandacht vereist. Even blijft het stil. Dan draait hij met beheerste beweging het fornuis uit, zet de pan op het keukeneiland en verdeelt de eieren over de broodjes die al klaarstaan. Alles in hem lijkt kalm en gecontroleerd, maar zij ziet de scheurtjes: de spanning in zijn schouders, de aarzeling in zijn vingers wanneer hij het bestek neerlegt.

Hij opent zijn mond, lijkt iets te willen zeggen maar nog voor dat hij de kans krijgt klinkt de deurbel. Schel, scherp en ongelegen, snijdt het geluid door de stilte alsof het expres de spanning verbreekt. Ze wisselen een korte, verbaasde blik, nauwelijks meer dan een fractie van een seconde, maar het is genoeg om haar in beweging te brengen. Zonder iets te zeggen loopt ze richting de voordeur.

Julian heeft weer even geluk gehad. Een paar minuten respijt, toegeworpen door het toeval. Maar zodra deze onderbreking voorbij is, gaat ze het opnieuw proberen. Ze zal opnieuw proberen de woorden uit hem te trekken, laag voor laag. Tot ze weet wat er werkelijk in hem speelt.

Wanneer ze de voordeur opent, staat Lorenzo daar met zijn gebruikelijke beheerste glimlach. “Goedemorgen Isabella” zegt hij vriendelijk. “Ik hoop niet dat ik stoor.” *Hij moest eens weten*, denkt ze, terwijl ze haar gezicht zo ontspannen mogelijk houdt. “Goedemorgen Lorenzo. Nee natuurlijk niet, kom binnen” liegt ze. Ze opent de deur verder en sluit die zacht achter hem, voordat ze samen naar de keuken lopen, waar Julian net twee kopjes koffie op het aanrecht heeft neergezet.

“Goedemorgen Julian” zegt Lorenzo zodra ze binnenkomen. Julian draait zich om en zijn glimlach is weer volledig aanwezig—soepel, licht, bijna nonchalant. Alsof de spanning van een paar seconden geleden zich moeiteloos had opgelost in het niets. “Goedemorgen” zegt hij. “Aan wat hebben we dit bezoek te danken?” Ze ziet het meteen: hoe hij deze onderbreking met beide handen aangrijpt en zich eraan vastklampt. Alsof elke extra minuut hem lucht geeft. *Tijd.*

Ze neemt plaats op de barkruk naast Lorenzo, die zijn jasje losknoopt voordat hij gaat zitten. Zijn houding blijft kalm, maar zodra hij zijn blik op Julian richt, verandert er iets in zijn houding. “Ik heb nieuws dat je waarschijnlijk aangaat” zegt hij, zijn toon neutraal maar geladen. Zijn ogen glijden kort naar haar, een snelle inschatting, voor hij zich weer tot Julian wendt. “Rico is ontwaakt.”

Ze verstijft. *Rico... wakker.* Een rilling trekt langzaam over haar ruggengraat terwijl haar gedachten alle kanten opschieten. *Wat zou dit betekenen? Voor Julian. Voor hen.* Haar blik schiet heen en weer tussen Lorenzo en Julian. Maar waar zij gespannen ademhaalt, blijft Julian ogenschijnlijk onaangedaan. Geen spier in zijn gezicht verstrakt, geen zichtbare reactie—alleen de stilte die zich als een sluier tussen hen in nestelt. Lorenzo blijft hem nauwlettend aankijken, alsof hij wacht op iets wat niet lijkt te komen. Pas wanneer Julian zijn hand door zijn haar laat glijden, breekt hij de stilte. “Ik heb hem gisteren al gesproken,” zegt hij zacht, zijn stem nauwelijks meer dan een zucht. Een bekentenis die zwaar op zijn borst lijkt te drukken. Haar wenkbrauwen trekken zich samen. “Je hebt hem al gesproken?” Haar stem is iets feller dan ze bedoelt. “Waarom heb je niets gezegd?”

Hij laat zijn handen op het aanrecht rusten. Zijn hoofd zakt iets naar voren, alsof hij de woorden eerst uit zijn borst moet trekken, stukje bij beetje, voor hij ze kan uitspreken.

Ze houdt haar adem in. Dan kijkt hij op. Zijn blik vangt de hare, en de ernst die daarin schuilt, snijdt dwars door haar heen. “Omdat ik nog niet wist hoe ik je moest vertellen wat hij te zeggen had” zegt hij zacht. Haar hart slaat een slag over. Ze weet niet wat ze moet verwachten, maar de kou die langs haar ruggengraat glijdt, maakt duidelijk dat het niets goeds kan zijn.

Twee.

Elena.

5 november 2009 - Elena laat haar hamer neerkomen. “Hierbij is de zitting gesloten” zegt ze strak. Met een laatste blik op de rechtszaal staat ze op en verlaat de rechtbank. Achter haar blijft het gemurmel van ontevreden stemmen hangen, gefluister dat als een zwakke echo tegen de houten wanden weerkaatst. Ze besteedt er geen aandacht aan. Een burenruzie, *opnieuw*. Een kwestie die met één blik op de documenten al opgelost had kunnen worden. Flora Hill kende alleen dit soort zaken: burenruzies, scheidingen, financiële geschillen die in eindeloze welles-nietes-spelletjes uitmondde. Nooit iets groots. Nooit iets dat haar hart sneller deed kloppen.

In de achterkamer maakt ze haar knot los en haar bruine krullen vallen in zachte golven over haar schouders. Terwijl ze haar toga aan de haak hangt, laat ze haar vingers langzaam over de stof glijdend. Jaren had ze gestudeerd, zich ondergedompeld in wetten en rechtspraak, altijd met het idee dat dit het was—het einddoel. Maar nu ze rechter is, voelt het anders dan ze had verwacht. Minder intens. Minder bevredigend. Ze had spanning gewild, een uitdaging. Maar de realiteit van Flora Hill is voorspelbaar en eentonig. Een zachte zucht glipt langs haar lippen terwijl haar blik nog eenmaal over de toga glijdt. *Is dit werkelijk het pad dat ze de rest van haar leven wil volgen?* Ze pakt haar tas, draait zich om en werpt een laatste blik op de ruimte. *Morgen weer een dag.* Voor vandaag is het genoeg.

Buiten is de lucht inmiddels donker geworden, de avond is al gevallen. Een frisse wind glijdt over haar huid en brengt de geur van regen met zich mee. Ze trekt haar jas iets steviger om zich heen en loopt richting huis, dat slechts een paar honderd meter verderop is.

Zodra ze de deur opent, wordt ze omhuld door de geur van eten. Warm en kruidig. Haar lippen krullen zich automatisch in een kleine glimlach, alsof haar lichaam instinctief reageert op de geruststelling van thuis. Wanneer ze de keuken inloopt, ziet ze Edward voor het fornuis staan. Zijn schort hangt wat scheef om zijn middel en hij roert geconcentreerd in een pan. Het tafereel is zo alledaags, zo vertrouwd, dat er een lichte warmte door haar heen trekt. Zachtjes loopt ze naar hem toe en slaat haar armen om zijn middel. Hij verstijft kort bij de onverwachte aanraking, maar ontspant zodra hij haar herkent. Langzaam draait hij zich naar haar om. "Hallo schat, lekker gewerkt?" vraagt hij warm. Ze leunt kort tegen zijn borst en laat een zucht ontsnappen. "Niets bijzonders... maar ik ben blij dat ik weer thuis ben. Hoe is het hier gegaan?"

Edward drukt een kus op haar haar en ze kijkt even naar hem op. "Goed hoor. Isabella is met haar huiswerk bezig. Vandaag zonder één woord van protest." Er glijdt een kleine glimlach over zijn gezicht, met daarachter een bijna onzichtbare opluchting. "Dus je zou kunnen zeggen dat het een goede dag is." Ze glimlacht terug en drukt een korte kus op zijn lippen, voor ze hem loslaat. "Mooi."

Terwijl ze naar de eettafel loopt en plaatsneemt, draait Edward zich weer om naar het fornuis. Zijn aandacht glijdt moeiteloos terug naar het eten. Ze laat haar blik even op hem rusten, en voelt hoe er een zachte warmte zich automatisch in haar borst verspreidt. Ze is dankbaar voor hem. Voor de man waarmee ze getrouwd is. Edward heeft haar altijd vrijgelaten in haar ambities en heeft haar nooit proberen tegen te houden. Integendeel– hij had zijn eigen leven op pauze gezet om de rol van huisvader op zich te nemen, iets wat hij als vanzelfsprekend beschouwde. Hij werkte nog parttime als bioloog, maar voor het grootste deel was hij thuis voor

Isabella. Omdat hij oprecht gelooft dat een kind iemand nodig heeft die er is wanneer die thuiskomt van school

Ze weet maar al te goed hoe anders haar eigen jeugd was. Haar ouders werkten allebei fulltime. Ze was een sleutelkind, zoals dat werd genoemd—thuiskomen in een leeg huis, eten aan tafel met ouders die meer bezig waren met hun werk dan met haar en daarna naar bed. Edward groeide daarin tegen op in een warm gezin, met een moeder die altijd thuis was en een vader die ploegendiensten draaide in een fabriek. Een echt traditioneel huishouden, als je het haar vraagt.

Toen ze dertien jaar geleden, op twintigjarige leeftijd, ontdekte dat ze zwanger was, had Edward zijn verwachtingen meteen uitgesproken. Hij had gedacht dat ze zou stoppen met studeren en dat ze thuis zou blijven om voor Isabella te zorgen. Dat had spanning tussen hen veroorzaakt. Maar toen ze hem duidelijk maakte wat háár dromen waren, had hij zonder aarzelen toegegeven, zijn eigen ambities opzijgeschoven en de rol van huisvader op zich genomen, zodat zij haar studie kon afronden en de weg naar de rechtbank kon bewandelen. Daar was ze hem nog altijd dankbaar voor. En toch... ergens, diep van binnen, knaagt er iets. *Schuld*. Schuld omdat het leven waar ze zo hard voor heeft gevochten—het leven waar Edward de zijne voor op pauze heeft gezet—haar niet de voldoening geeft die ze had verwacht. Elke dag voelde als een sleur die aan haar voorbijtrok. Ze weet dat ze dankbaar moet zijn voor wat ze heeft, en dat is ze ook, maar toch kan ze het knagende gevoel niet helemaal negeren. Misschien kwam het doordat ze op zo'n jonge leeftijd al verantwoordelijkheden op zich had moeten nemen, verantwoordelijkheden die ze, in een ideale wereld, pas later in haar leven had willen dragen.

Edward en zij waren nog maar twee jaar samen toen ze zwanger werd. Op dat moment zag ze een toekomst met hem, maar de vraag blijft in haar achterhoofd rondspoken: *hoe zou haar leven eruit hebben gezien als Isabella er nooit was geweest? Zouden zij en Edward dan nog steeds samen zijn, of waren ze allang uit elkaar gegroeid? Had ze nog een paar jaar kunnen genieten van het vrije leven als twintiger, en alles kunnen ontdekken wat ze van het leven verwachtte?* Ze voelt zich schuldig over deze gedachten en ze zou ze nooit hardop uitspreken. Maar dat maakt niet dat ze er niet zijn. Soms duiken ze ongevraagd en onverwacht op, fluisterend, als een zachte echo die ze niet kan wegdrukken.

Edward zet de pan met eten op tafel waardoor ze opschrikt uit haar mijmeringen. "Ik zal Isabella even roepen" zegt hij ontspannen, terwijl hij met stevige passen de keuken uitloopt. Ze hoort hem naar boven roepen en even later klinkt het gestommel van voeten op de trap, gevolgd door het lichte gekraak van treden die onder haastige passen meegeven. Wanneer Isabella de keuken inloopt, ploft ze neer op een stoel en kijkt ze haar even aan. "Hoi mam" zegt ze met een kleine glimlach, terwijl haar blik daarna nieuwsgierig in de pan glijdt. "Oeh, risotto! Mijn favoriet" roept ze enthousiast naar Edward, die met een trotse glimlach de borden begint op te scheppen. Het beeld laat opnieuw een warm gevoel in haar achter, maar tegelijkertijd ook weer dat knagende schuldgevoel. Soms lijkt het alsof ze, met haar lange werkdagen, niet écht bij dit leven hoort. Ze mist veel. Te veel. De band tussen Isabella en Edward is onmiskenbaar sterker dan die tussen haar en haar dochter. Ze spreken in een vertrouwde vanzelfsprekendheid over dingen die haar volledig ontgaan. Vriendinnetjes op school, die ene vervelende docent, de jongen die haar telkens achterna liep...

Kleine alledaagse momenten waarin Edward wél deelgenoot was en zij niet. En telkens wanneer ze ernaar vroeg, wanneer ze een poging deed zich in dat stukje van Isabella's wereld te mengen, kreeg ze hooguit een zucht, een oogrol en een "*lang verhaal, mam.*" als antwoord. Het werd vaak weggelachen, luchtig afgedaan, maar het stak. Het stak dat zij geen deel uitmaakte van de onbenulligheden die Isabella's wereld vormden. Maar dat is de prijs die ze betaalt om haar ambities te verwezenlijken.

Haar blik dwaalt af naar haar bord, maar ze krijgt amper een hap door haar keel. De stemmen van Edward en Isabella vervagen tot een zachte ruis, alsof hun gesprek zich in een andere kamer afspeelt en zij er slechts van buitenaf naar luistert. *Er moet iets veranderen.* Iets dat haar opnieuw laat voelen dat dit leven werkelijk het hare is, niet alleen op haar werk, maar ook hier, aan deze tafel. Ze wil méér zijn dan de vrouw die 's avonds aanschuift en in het weekend nog wordt opgeslokt door aankomende zaken. Ze wil deel uitmaken van dit gezin, niet slechts een toeschouwer zijn in haar eigen huis. *Maar kunnen die twee werelden ooit echt in balans zijn? Of is de enige oplossing een stap terugdoen op haar werk? Is dat überhaupt een optie, met de studieschuld die nog steeds als een schaduw boven haar hangt?*

Ze kijkt op en ziet Edwards bezorgde blik op haar gericht. Automatisch dwingt ze een glimlach op haar lippen, alsof ze daarmee de onrust kan maskeren. Hij blijft haar nog een paar seconden aankijken, alsof hij haar gedachten kan lezen, voor hij zijn aandacht weer op Isabella richt.

Wanneer de nacht valt, ligt ze in bed. Het zachte licht van het nachtlampje werpt een warme gloed over de kamer. Edward staat nog bij de wastafel, poetst zijn tanden, trekt vervolgens

zijn kleren uit en schuift in zijn boxer naast haar onder de dekens. Hij kijkt haar even aan, zijn blauwe ogen zacht maar onderzoekend terwijl ze over haar gezicht dwalen. "Waar zat je met je hoofd eerder vanavond?" vraagt hij rustig. Ze slikt, niet zeker of ze haar gedachten moet delen. Hij legt zijn hand tegen haar wang en zijn vingertoppen beginnen langzaam en geruststellend over haar huid te strelen.

"Ik zie het aan je als je ergens mee zit" zegt hij zacht. Ze zucht, slikt de brok in haar keel weg en sluit kort haar ogen. "Ik weet het niet zo goed" fluistert ze uiteindelijk. "Het voelt alsof ik niet echt deel uitmaak van dit gezin... ik mis zoveel en daar voel ik me soms rot over." Wanneer ze haar ogen weer opent, ziet ze een lichte frons op zijn voorhoofd, al blijft zijn blik medelevend. "Je bent vaak met je werk bezig... maar dat hoort er gewoon een beetje bij" zegt hij rustig. "En ze is een typische tiener. Als ze kortaf doet, is dat niet persoonlijk. Zo zijn ze op die leeftijd nou eenmaal." Hij lijkt even na te denken en glimlacht dan. "Misschien is het een goed idee om dit weekend weer eens iets met z'n drieën te doen. Dat is alweer een tijd geleden." Ze kijkt hem dankbaar aan en knikt. "Dat klinkt als een goed idee."

Edward knikt tevreden. "Dan bedenk ik morgen iets leuks voor zaterdag en na het weekend voel je je dan hopelijk weer een stuk beter." Terwijl hij spreekt, strijkt hij een verdwaalde lok achter haar oor. Ze sluit haar ogen bij de tedere aanraking. "Dank je wel" fluistert ze. Ze schuift dichterbij hem toe, nestelt zich tegen zijn borst en voelt zijn kalme, gelijkmatige hartslag onder haar oor. Het ritme wiegt haar langzaam mee, dempt de storm in haar hoofd en neemt haar mee, zonder dat ze het doorheeft, naar een diepe, rustgevende slaap.

6 november 2009 – Voordat Edward en Isabella wakker werden, had zij zich al klaargemaakt voor de dag. Ze had alleen ontbeten aan de keukentafel, haar gedachten nog loom van de vroege ochtend en hoorde net de eerste wekker van Isabella afgaan toen ze de deur achter zich sloot.

De straten zijn nog stil, maar Flora Hill ontwaakt langzaam. Terwijl ze door de wijk loopt, ziet ze hoe de huizen één voor één tot leven komen. Hier en daar springen de lichten aan op de bovenverdiepingen en worden gordijnen opengeschoven. Ze houdt van dit stukje routine, deze wandelingen in de ochtend. Het is een kort moment van rust, een adempauze voordat de dag echt begint. Ze denkt aan morgen. Edward had gelijk: ze moet vaker tijd vrijmaken om met het gezin door te brengen. Dat weet ze ergens ook wel, maar het schiet er te vaak bij in door de verantwoordelijkheden die haar werk met zich meebrengt. Maar misschien hoeft het niet altijd ten koste te gaan van hun weekenden. Ze kan haar ochtenden strakker indelen, zich op maandag verdiepen in de lopende zaken. Desnoods iets eerder opstaan. Het gaat om balans, en dit weekend wil ze het begin daarvan maken. Mijmeren over wat haar dwarszit verandert niets. Alleen door zelf in actie te komen, kan er daadwerkelijk iets veranderen. Met die gedachte stapt ze de rechtbank binnen, vastbesloten om deze laatste werkdag van de week positief af te sluiten.

In haar kantoor neemt ze plaats achter het bureau en trekt de lade open. Ze haalt een stapel dossiers tevoorschijn, legt de eerste voor zich neer en slaat hem open. Over een uur begint haar eerste zitting. Ze kent het dossier, weet exact wat erin staat, maar bladert er toch nog één keer zorgvuldig doorheen. Het is een gewoonte geworden: zich vastbijten tot elk detail vertrouwd voelt, tot er geen ruimte meer is voor verrassingen.

Alleen zo kan ze erop vertrouwen dat alles verloopt zoals het moet.

Een klop op de deur doet haar opschrikken. Wanneer ze opkijkt, ziet ze Leon in de deuropening staan—haar baas, en tevens de hoogste rechter in de gemeente. "Goedemorgen Elena" zegt hij strak en zakelijk. Ze sluit het dossier voor zich en vouwt haar handen eroverheen. "Goedemorgen Leon. Wat kan ik voor je doen?" Haar toon weerspiegelt de zijne. Leon loopt langzaam naar de stoel tegenover haar en neemt plaats. Alles aan hem is stijf en berekend.

Maar na jaren samenwerken weet ze dat dit nu eenmaal is wie Leon is. "Ik wil het graag hebben over jouw functie hier in Flora Hill." Zijn woorden laten haar even verstijven. Ze houdt zijn blik vast en probeert zijn intenties te peilen. *Waar wil hij heen?* Rustig leunt ze iets achterover en dwingt zichzelf kalm te blijven, terwijl de onzekerheid langzaam door haar heen begint te stromen. "Tuurlijk, waar wil je het over hebben?"

Leon tikt bedachtzaam met zijn vingers tegen elkaar en lijkt haar even in stilte te observeren. "Er zijn wat problemen in Port Blossom" begint hij. "Een rechter daar is afgetreden. De redenen zijn onduidelijk, maar er is snel iemand nodig om zijn plaats in te nemen." Hij laat een korte stilte vallen, alsof hij haar de ruimte geeft om de woorden te laten bezinken. "Nu zal het je niet verbazen dat ik meteen aan jou dacht..."

Zij? Rechter in Port Blossom? De woorden dreunen na in haar hoofd. Ze zoekt naar houvast, iets dat dit logisch maakt. Haar voorhoofd trekt in een lichte frons terwijl ze Leon onderzoekend aankijkt. "Zijn er in Port Blossom niet genoeg andere rechters die deze functie kunnen overnemen?"

Leon schraapt zijn keel en leunt iets naar voren. "Ja, die zijn er genoeg. Maar misschien ben je nog niet helemaal op de hoogte van hoe het daar werkt." Hij laat een korte stilte vallen, maar zijn blik blijft strak op haar gericht. "Port Blossom... functioneert anders dan Flora Hill. De rechter die is afgetreden behandelde zaken die niet zomaar door iedereen overgenomen kunnen worden." Zijn woorden laten haar onrustig in haar stoel schuiven. Geen duidelijkheid, alleen vaagheden. *Wat bedoelt hij met 'functioneert anders'?* "Wat voor zaken?" vraagt ze sceptisch. Leon zucht, alsof hij weegt hoeveel hij haar kan of wil vertellen. "Misschien moet je dat zelf ondervinden." Zijn stem blijft beheerst, maar er ligt iets onder, een laag die ze niet direct kan plaatsen. "Maar je zult je vooral bezighouden met rechtszaken rondom vastgoedprojecten. En zoals je je kunt voorstellen, brengt dat... beweging met zich mee." Zijn blik blijft op haar rusten. "Ik ben ervan overtuigd dat je meer aankan dan de kleine zaken die je hier behandelt. Dit zou een enorme stap in je carrière zijn." zegt hij berekenend maar zelfverzekerd. Haar blik glijdt kort naar de dossiers voor haar. Het aanbod klinkt verleidelijk, zeker naast de zoveelste burenruzie die ze straks moet behandelen. Langzaam kijkt ze weer op. "Vastgoedprojecten, zeg je?" De woorden zijn meer voor haarzelf dan voor hem. Leon laat een kleine glimlach zien. "Ja, vastgoedprojecten... en niet zomaar projecten. We hebben het over investeringen van miljoenen, soms zelfs miljarden." Ze voelt hoe zijn woorden bedoeld zijn om haar te overtuigen. Maar nog voor hij zijn punt heeft gemaakt, merkt ze het al: een kleine opwindning die in haar omhoog kruipt. Het is onbekend terrein, maar het zou haar misschien de uitdaging kunnen geven die ze mist. Iets dat haar uit de sleur trekt die als een schaduw aan haar blijft kleven. Voor ze het echt doorheeft, zijn de woorden al over haar lippen. "Ik doe het."

Leon knikt kort en komt overeind. "Dat is een goede beslissing." Hij loopt naar de deur, maar draait zich nog één keer om. "Morgen maak je kennis met een paar mensen in Port Blossom die een belangrijke rol zullen spelen in je nieuwe functie. Zorg dat je om negen uur hier bent."

Voor ze iets kan zeggen, verlaat hij haar kantoor. *Morgen?* Haar maag trekt zich licht samen. Morgen zou de dag zijn dat ze tijd zou doorbrengen met Edward en Isabella... *Maar deze kans kan ze toch niet laten lopen? Toch?*

Ze ademt diep in en dwingt de twijfel naar de achtergrond. Ze zouden het begrijpen. *Ja, natuurlijk zouden ze dat.* Dit weekend kunnen ze makkelijk op een later moment inhalen. Ze knikt, overtuigd door haar eigen gedachten.

De rest van de werkdag voelt anders... Minder relevant. Ze zit in de rechtszaal en luistert naar de partijen voor haar—een burenruzie over een overhangende boomtak en een schutting die volgens de ene partij tien centimeter op de verkeerde plek staat. Ze hoort de woorden, registreert de argumenten, maar het voelt afstandelijk. Alsof ze in een film meespeelt waarvan ze het script al uit haar hoofd kent. Terwijl ze haar oordeel uitspreekt en de hamer neerslaat, dringt één gedachte zich op: *morgen begint iets nieuws.* Ze voelt het de hele dag al, in de manier waarop ze haar dossiers doorneemt, de vragen die ze stelt, de manier waarop ze haar toga aan de kapstok hangt tussen de zittingen door. Alles wat vandaag op haar bord ligt, voelt plotseling tijdelijk, als een overgangsdag. Ze betrapt zichzelf erop dat haar aandacht steeds naar buiten wordt getrokken. Flora Hill beweegt op zijn vertrouwde, kalme ritme, met bekende gezichten en vaste patronen, maar in haar hoofd doemt Port Blossom al op. Een stad met een ander tempo, onbekende dynamieken en nieuwe uitdagingen.

Pas wanneer de dag ten einde loopt en ze haar spullen bij elkaar pakt, beseft ze hoe ver haar gedachten al vooruit zijn gereisd. De aarzeling van die ochtend is verdwenen, opgelost in de stille gloed van haar groeiende enthousiasme voor wat voor haar ligt.

Wanneer ze thuiskomt, loopt ze met een grote glimlach naar binnen. Edward en Isabella zitten al aan tafel te wachten. "Hallo" zegt ze enthousiast terwijl ze Isabella een kus op haar hoofd drukt en Edward er vluchtig één op zijn mond geeft. Ze schuift aan, haar glimlach nog altijd onverminderd. Het nieuws brandt op het puntje van haar tong. Ze is ervan overtuigd dat ze net zo enthousiast zullen zijn als zij, en dat ze het weekend zonder aarzeling willen verschuiven.

Edward werpt haar een korte, onderzoekende blik toe terwijl hij haar bord pakt en het vol schept—een kleine, vertrouwde gewoonte die door de jaren heen vanzelfsprekend is geworden. "Zo te zien heb je een goede dag gehad," merkt hij op, terwijl hij het bord voor haar neerzet. Ze knikt, maar voordat ze iets kan zeggen, praat hij al verder. "Dat komt vast door het vooruitzicht op morgen" zegt hij luchtig, terwijl hij zijn hand op Isabella's schouder legt. Isabella's gezicht licht direct op "Ja, we gaan morgen naar het winkelcentrum," zegt ze, met een schuin lachje. "Papa zei dat ik wat nieuwe kleren mag uitzoeken, en dat we daarna ijs gaan halen. En misschien... als we nog tijd hebben, naar de bios kunnen gaan."

Een lichte steek trekt door haar maag bij het zien van Isabella's oprechte enthousiasme. Heel even twijfelt ze weer. *Heeft ze de juiste keuze gemaakt door toe te zeggen?*
Kan Port Blossom misschien ook een weekje wachten als ze het vraagt aan Leon... toch?

Maar ze weet beter. Een nieuwe functie laat zich niet uitstellen. En deze kans, met alles wat eraan verbonden is, al helemaal niet. Ze ademt diep in en recht haar rug. "Lieve schat" begint ze voorzichtig met haar blik op Isabella gericht. Ze ziet hoe haar dochter haar mes neerlegt, alsof ze aanvoelt dat er iets komt. "Ik moet dit weekend helaas afzeggen," zegt ze, en even blijft het stil. "Er is een belangrijke functie vrijgekomen, en morgen moet ik daarvoor naar Port Blossom. Het is een kans die ik niet kan laten lopen." Ze slikt. "We moeten ons uitje een weekje opschuiven, goed?" De woorden blijven in de lucht hangen, als een koude mist die langzaam tussen hen in kruipt. De blijdschap op Isabella's gezicht verdwijnt direct. Haar mond blijft een fractie van een seconde openstaan, alsof ze iets wil zeggen, maar in plaats daarvan knikt ze kort en laat haar blik weer naar haar bord glijden.

Elena vangt Edwards blik, zijn ogen zijn ondoorgroendelijk, maar dan dwingt hij een kleine glimlach op zijn gezicht en richt zich tot Isabella. "Sorry Isa, we moeten het een weekje opschuiven" zegt hij bijna verontschuldigend. Hij legt zijn hand even op haar schouder en knijpt er geruststellend in, maar Isabella reageert nauwelijks.

De stilte die volgt voelt zwaarder dan ze had verwacht. Isabella zegt niets meer en eet zwijgend met haar blik gefixeerd op haar bord terwijl ze af en toe gedachteloos in haar eten prikt. Edward kijkt haar nog even aan, maar zegt ook niets meer. De sfeer aan tafel is veranderd, de warmte van eerder lijkt te zijn verdreven door een kille afstand.

Oké, ze had geen uitbundige reacties verwacht. Geen gejuich of applaus. Maar ergens... had ze gehoopt op een vleugje enthousiasme. Een klein moment van blijdschap om wat dit kon betekenen. Voor haar, maar ook voor hen.

Edward laat zijn blik kort over hen beiden glijden, neemt een hap van zijn eten en doorbreekt uiteindelijk de stilte.

"Dus... wat houdt die kans precies in?" vraagt hij. Ze legt haar vork neer en recht haar rug, alsof ze zich schrap zet om zichzelf te verdedigen. "Het gaat om een functie als rechter in Port Blossom. Er is onverwachts een plek vrijgekomen en Leon wil dat ik de rol overneem. Het is een enorme kans, Edward. Vastgoedprojecten, complexe dossiers... echt een stap vooruit in mijn carrière." Edward knikt langzaam terwijl hij haar woorden tot zich laat doordringen. "Grote zaken, dus?"

"Ja" zegt ze, met een vleugje enthousiasme dat ze nauwelijks kan onderdrukken. "Ik weet dat het iets heel anders is dan wat ik hier doe, maar dat maakt het juist zo interessant. Het is een kans om mezelf uit te dagen." Haar stem klinkt levendiger dan bedoeld, maar in plaats van Edward te overtuigen, ziet ze iets anders in zijn blik: een vage aarzeling, zorgvuldig weggestopt maar toch zichtbaar.

"Klinkt... indrukwekkend," zegt hij uiteindelijk, maar zijn toon mist de oprechtheid die ze had gehoopt te horen. Ze kijkt opzij naar Isabella, maar haar dochter lijkt in gedachten verzonken. Haar vork schuift het eten van links naar rechts over haar bord, zonder daadwerkelijk een hap te nemen. Alsof ze er met haar gedachten heel ergens anders is.

Wanneer het eten op is, schuift Isabella haar stoel naar achteren en staat op. "Ik ben moe. Ik ga naar boven." Voordat ze iets terug kan zeggen, loopt Isabella de kamer al uit. Edward begint zwijgend de tafel af te ruimen. Hij stapelt de borden op elkaar, maar zijn bewegingen zijn net iets te strak en gecontroleerd, alsof hij zichzelf dwingt om iets van structuur te behouden te midden van de stilte. Bij het aanrecht zet hij alles in de gootsteen.

De gespannen lijn van zijn kaak en de manier waarop hij een paar seconden met zijn handen op de rand van het aanrecht blijft leunen, zeggen haar genoeg.

Ze schuift haar stoel naar achteren en loopt naar hem toe. "Edward?" Haar stem is voorzichtig. Hij reageert niet meteen, spoelt het bestek af en zet het met iets te veel kracht in het afdruipek. Dan draait hij zich naar haar om en zijn blik is donkerder dan normaal. "Wat wil je nou echt, Elena?" Zijn stem is laag, maar de geladen ondertoon is niet te missen. Ze fronst. "Wat bedoel je?"

"Je zegt dat je meer tijd met ons wilt doorbrengen" zegt hij, zijn ogen strak op de hare gericht. "Je zegt dat je het belangrijk vindt. Maar zodra er een kans op je werk voorbij komt, schuif je ons aan de kant alsof we... bijzaak zijn."

Ze opent haar mond om te protesteren, maar hij schudt zijn hoofd. "Isabella heeft zich de hele dag verheugd op dit weekend. Ze had het er al over bij het ontbijt, ze heeft zelfs een lijstje gemaakt met winkels waar ze naartoe wilde. En nu? Nu zegt ze niets meer, omdat ze wéét dat het geen zin heeft om er tegenin te gaan." Zijn woorden snijden dieper dan ze had verwacht. Schuldgevoel welt op, maar tegelijk ook een prikkel van frustratie. "Dat is niet eerlijk" werpt ze tegen. "Ik zet jullie niet aan de kant. Dit is een enorme kans, Edward. Een kans die ik niet zomaar kan laten lopen." Hij lacht kort en schamper. "Ik weet het. Zoals ik al zij: werk gaat altijd voor."

"Dat is niet waar!" Haar stem klinkt harder dan ze bedoelde. Ze zucht en dwingt zichzelf tot kalmte. "Ik probeer alleen... ik weet soms ook niet hoe ik alles in balans moet houden. Ik wil deze kans aangrijpen, maar dat betekent niet dat ik geen tijd met jullie wil doorbrengen."

Edward staart haar een moment aan, alsof hij elk woord zorgvuldig weegt. Dan schudt hij langzaam zijn hoofd en strijkt met een hand over zijn gezicht.

"Soms voelt het gewoon alsof wij niet genoeg voor je zijn." zegt hij zacht. Ze knippert even, probeert een antwoord te vinden, maar de knoop in haar maag wordt strakker. "Dat is het niet..." Haar stem is zachter nu. Ze doet een stap dichterbij hem toe en legt haar handen tegen zijn borst. "Ik weet gewoon niet altijd wat ik wil. Ik ben soms een beetje zoekende. Maar jij... jij bent het enige wat altijd zeker is voor mij. Jij en Isabella."

Zijn blik verzacht, al blijft de spanning tussen hen hangen. "Ik ben gek op je, Edward," fluistert ze, terwijl haar vingers zacht over zijn shirt glijden. "Dat verandert nooit." Hij kijkt haar een moment zwijgend aan, maar dan laat hij een hand langs haar kaak glijden en kantelt haar gezicht iets omhoog. Zijn aanraking is teder, maar zijn ogen blijven onderzoekend, alsof hij wil zien of haar woorden oprecht zijn. "Je maakt me soms gek, weet je dat?" mompelt hij. Een kleine glimlach trekt over haar lippen. "Dat weet ik."

Hij buigt zich langzaam naar haar toe en kust haar. Eerst zacht, tastend, maar wanneer ze haar handen in zijn nek legt en hem dichterbij tegen zich aantrekt, verdiept de kus zich. Zijn armen sluiten zich stevig om haar heen en zijn warmte trekt door haar heen als een geruststellend anker.

Wanneer ze langzaam loskomen, blijft hij haar nog even aankijken, zijn voorhoofd tegen het hare geleund. "Beloof me dat je volgende week écht tijd voor ons maakt" fluistert hij. Ze ademt diep in. "Ik beloof het" fluistert ze terug. Hij drukt nog een zachte kus op haar lippen. "Goed" zegt hij uiteindelijk, zijn stem zachter, met een zweem van opluchting.

Zijn handen blijven even op haar heupen rusten voordat hij een stap terugzet en haar met een scheve glimlach aankijkt. "En nu..." zegt hij terwijl hij zich weer half naar de gootsteen omdraait, "Moet je me laten afwassen voordat je me teveel afleidt" Ze schiet in de lach. "Oh, dus ik leid je af?" vraagt ze uitdagend, terwijl ze net iets te langzaam achteruit de keuken uitloopt. Zijn blik glijdt over haar heen, speels maar met een ondeugende ondertoon. "Meer dan goed voor me is."

Net wanneer ze zich omdraait om weg te lopen, voelt ze een tik tegen haar billen. Niet hard, maar genoeg om haar abrupt stil te laten staan. Ze kijkt met opgetrokken wenkbrauwen om en ziet hoe hij alweer nonchalant verdergaat met de afwas, alsof er niets is gebeurd. "Edward!" zegt ze verontwaardigd, al zit er een lach in haar stem. Hij werpt haar een schuine grijnzende blik toe. "Niet zo onschuldig kijken, die heb je vanavond meer dan verdiend." Ze rolt overdreven met haar ogen, maar de warmte die door haar heen stroomt, is onmiskenbaar. Ze laat hem achter in de keuken, terwijl de spanning van de avond langzaam wegebt.

Drie.

Elena.

7 november 2009 - Elena kijkt naar buiten, waar de skyline van Port Blossom wordt gevormd door imposante gebouwen die hoog boven de straten uittorenen. Het contrast met Flora Hill kan bijna niet groter zijn. Hier bruist het van het leven. De straten zijn drukker, de beweging dynamischer, alles lijkt doordrenkt van ambitie en grootse plannen. Maar buiten de hoofdwegen, in de smalle zijstraten, krijgt de stad een heel ander gezicht. Pittoresk en charmant, zoals je zou verwachten van een stad aan de zee, met elegante gevels en cafés waar de tijd zich trager lijkt te bewegen.

Ze is hier jaren terug al eens geweest, maar Port Blossom voelt nu anders. Groter. Luxer. Alles ademt vooruitgang, alsof de stad zichzelf constant opnieuw uitvindt. En dat besef maakt haar alleen maar enthousiaster over haar nieuwe functie. Hier hangt iets in de lucht... een energie, een belofte van mogelijkheden.

Haar blik glijdt even naar Leon, die stijfjes achter het stuur zit, zoals altijd onberispelijk in houding en gedrag. "Elena" begint hij, zonder zijn ogen van de weg te halen, "We maken vandaag kennis met Bruce De La Vega en Marcus Rossi. Twee prominente figuren hier in Port Blossom. Ze hebben veel invloed en je zult vaak met hen te maken krijgen." Ze richt zich iets meer op, haar interesse is gewekt. "Beide mannen runnen grote vastgoedbedrijven en zijn grotendeels verantwoordelijk voor de groei van deze stad" vervolgt Leon. "Ze zullen soms proberen met je te onderhandelen, maar laat je niet te veel beïnvloeden. Je kunt ze op sommige punten hun zin geven, maar uiteindelijk hebben wij het voor het zeggen." Ze knikt vastbesloten "Ik ben niet zo makkelijk te beïnvloeden."

Leon werpt haar een korte, goedkeurende blik toe, gevolgd door een kleine glimlach. "Dat weet ik. Daarom vertrouw ik er ook op dat jij deze functie goed zult vervullen."

Ze wendt haar blik weer naar buiten, terwijl zijn woorden als een zachte echo in haar hoofd blijven hangen. *Bruce De La Vega en Marcus Rossi*. Twee namen die duidelijk zwaar genoeg wegen om haar eerste afspraak als rechter in Port Blossom mee in te luiden. Het is niet helemaal logisch... een rechter hoeft normaal gesproken geen kennis te maken met vastgoedmagnaten. Maar als Leon dit heeft geregeld, dan weet ze één ding zeker: het is belangrijk. Misschien niet officieel. Maar wel in alles wat eronder speelt.

Ze stoppen voor een imposant gebouw met een glazen gevel die de ochtendzon weerkaatst. Wanneer ze uitstapt, kijkt ze automatisch omhoog. De naam *Rossi Real Estate* prijkt in luxueuze, gouden letters boven de ingang, alsof het zichzelf wil onderscheiden van de rest van de stad. Leon loopt om de auto heen en komt naast haar staan. "Laat je vooral niet intimideren door de aanblik" zegt hij luchtig. Ze laat haar blik nog even langs de torenhoge structuur glijden. Het gebouw straalt macht uit, dat ontkent ze niet, maar intimideren? *Nee*. Wat ze voelt is iets anders: nieuwsgierigheid.

Dit is een nieuwe wereld, één waarin ze zich zal moeten bewegen en waarin ze haar positie zal moeten bepalen. Zonder aarzeling zet ze een stap naar voren en volgt Leon in een vlotte pas het gebouw binnen. De lobby op de bovenste verdieping is al net zo onberispelijk als de buitenkant doet vermoeden: gladde marmeren vloeren, zachte goudaccenten die het licht vangen, personeel dat zich geruisloos en met geïmproviseerde elegantie tussen de bezoekers beweegt.

Bij de balie kijkt een keurig geklede receptioniste op die hen begroet met een beleefde glimlach. "Goedemorgen. Meneer Rossi en meneer De La Vega verwachten jullie al. Wilt u mij volgen?" Leon en zij knikken bijna tegelijk en zetten zich in beweging. In rustig tempo volgen ze de receptioniste door een glanzende gang, waar hun voetstappen zacht weerkaatsen tegen de marmeren vloer. Bij een brede deur blijft de vrouw staan; met een beheerste beweging opent ze die en wenkt hen met een beleefde glimlach naar binnen.

De vergaderruimte is ruim, haast overweldigend in zijn sobere elegantie. Een lange tafel van donker hout vult de ruimte, omringd door strakke leren stoelen. Hoge ramen laten het zachte ochtendlicht binnenstromen en bieden een panoramisch uitzicht over de stad. Maar wat haar het meest opvalt, zijn de twee mannen die hen opwachten. Ze had iets anders verwacht: oudere heren, met grijze slapen en een zekere afstandelijke autoriteit. Maar de mannen tegenover haar zijn jonger dan ze had ingeschat en niet veel ouder dan zijzelf.

De een komt overeind zodra ze binnenstappen. Licht haar, ijsblauwe ogen en een diepblauw pak dat strak gespannen zit om zijn brede schouders. Hij loopt naar haar toe met een soepele, beheerste beweging en reikt haar de hand. Zijn greep is stevig en gecontroleerd, maar het is vooral zijn houding die haar even uit balans brengt—open, zelfverzekerd, met een bijna achteloze vriendelijkheid die haaks staat op het beeld dat ze van hem had gevormd "Elena Moreau. Ik ben Bruce De La Vega," zegt hij, terwijl hij haar hand vasthoudt en zijn blik de hare niet loslaat. "Welkom in Port Blossom."

Naast hem staat een man met donker haar en nog donkerdere ogen. Zijn blik glijdt scherp en onderzoekend over haar heen, alsof hij haar al sinds haar binnenkomst aan het ontleden is.

Zijn grijze pak is even onberispelijk als dat van Bruce, maar er hangt een andere energie om hem heen. Strenger. Afstandelijker. Meer berekenend. Hij lijkt niet iemand die zich bezighoudt met overbodige beleefdheden.

Zonder aarzeling steekt hij zijn hand naar haar uit, zijn grip is even krachtig als zijn ogen.

"Marcus Rossi. Welkom in Port Blossom." Ze knikt kort en houdt haar rug kaarsrecht. "Dank je wel." Bruce gebaart naar de stoelen tegenover hen. "Ga zitten" zegt hij. Ze neemt plaats naast Leon en voelt meteen hoe beide mannen haar blijven volgen met hun ogen. Niet op een opdringerige manier, maar nauwkeurig. Alsof ze haar zorgvuldig aan het wegen zijn, haar taxeren zonder dat hun gezichten ook maar iets van hun gedachten prijsgeven.

"We hebben van Leon gehoord dat je Flora Hill achterlaat voor een grotere uitdaging" zegt Bruce. Zijn stem is warm, maar beheerst. Alsof elk woord zorgvuldig is afgewogen. "Een logische stap" vult Marcus aan. Zijn toon is minder luchtig. "Maar vergeet niet: Port Blossom is geen Flora Hill. Hier spelen de zaken zich af op een ander niveau."

Ze vouwt haar handen rustig in elkaar en houdt haar houding recht. "Ik ben me daarvan bewust" antwoordt ze kalm. Bruce glimlacht, klein maar zichtbaar, en zakt iets dieper in zijn stoel, alsof haar reactie hem geruststelt. Marcus daarentegen blijft haar strak aankijken. Hij zegt niets, maar zijn stilte voelt bijna tastbaar. Dan, na een fractie te lang te hebben gezwegen, spreekt hij. "Je zult hier vaker met ons te maken krijgen." Zijn stem is niet dreigend, maar de ondertoon laat geen ruimte voor misverstanden. "Niet omdat we dat per se willen, maar omdat de groei van deze stad onlosmakelijk verbonden is met ons. En vanaf nu ook met de beslissingen die jij neemt."

Haar blik blijft strak op de zijne gericht. "Ik ben hier om de wet te handhaven," zegt ze zacht maar vastbesloten. "Niet om de stad te laten groeien."

Een korte stilte volgt. Alsof ze elk aan een andere kant van dezelfde lijn staan en precies willen weten waar die eindigt. Bruce glimlacht opnieuw. "Natuurlijk" zegt hij rustig. Maar iets in zijn blik verradt dat het spel nog maar net begonnen is. Leon schraapt zijn keel, zijn blik glijdt kort van de een naar de ander voordat er een nerveus lachje doorbreekt.

"Ik ben ervan overtuigd dat Elena Moreau deze functie met integriteit zal vervullen," zegt hij, iets te plechtig. "En dat de samenwerking vlekkeloos zal verlopen."

Ze voelt haar wenkbrauwen onwillekeurig omhoog gaan. *Samenwerking? Sinds wanneer bestaat er een samenwerking tussen vastgoedmagnaten en rechters?* Ze dwingt zichzelf tot een neutrale uitdrukking, maar van binnen begint de gedachte zich vast te zetten. Leon weet net zo goed als zij hoe essentieel onpartijdigheid is voor hun ambt, hoe elke zweem van verstrengeling het fundament onder hun gezag kan aantasten. En toch had hij juist dát woord gekozen: *samenwerking*. Tijdens de rit hiernaartoe had Leon al iets laten doorschemeren. Dat ze Bruce en Marcus zo nu en dan hun zin moest geven. Ze had er toen al haar vraagtekens bij gehad. Maar nu die woorden terugkomen, klinken ze zwaarder en concreter. *Hoe ver gaat dit precies?* Haar blik glijdt onrustig naar Leon. *Het functioneert anders*, had hij gezegd. *Dit is Port Blossom*. Maar betekent dat ook dat rechters hier een andere rol spelen? *Flexibeler, buigzamer... beïnvloedbaarder?*

Aan de overkant delen Bruce en Marcus een blik, kort, nauwelijks waarneembaar, maar scherp. Alsof er iets onuitgesproken tussen hen wordt bevestigd.